

Orbán Viktor előadása

a XXXIII. Bálványosi Nyári Szabadegyetemen és Diáktáborban

2024. július 27. – Tusnádfürdő (Băile Tușnad)

Jó napot kívánok!

Tisztelt Táborlakók és kedves Vendégek!

Az első jó hír, hogy az idei jövetelemet nem övezte akkora hűhó, mint tavaly. Az idén nem kaptunk, nem kaptam diplomáciai demarsot sem Bukarestből, kaptam viszont egy meghívást egy miniszterelnöki tárgyalásra, ami tegnap meg is történt. Tavaly, amikor találkozhattam Románia miniszterelnökével, akkor a találkozó után azt mondtam, hogy ez egy „beginning of a beautiful friendship”, egy szép barátságának a kezdete, az idén pedig a tárgyalás végén azt mondhattam, hogy „haladunk”. Ha a számokra vetünk egy pillantást, akkor a két ország gazdasági és kereskedelmi kapcsolataiban újabb és újabb rekordokat futunk. Románia ma már Magyarország harmadik legfontosabb gazdasági partnere. A miniszterelnökkel tárgyaltunk egy Budapestet Bukaresttel összekötő gyorsvasútról, egy TGV-ről és Románia schengeni tagságáról is, és vállaltam, hogy az októberi, s majd ha szükséges, akkor a decemberi bel- és igazságügyi tanácsülésen ezt a kérdést napirendre tűzzük, és ha lehet, át is visszük.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Bukarestből nem, de – hogy ne unatkozzunk – Brüsszelből azért kaptunk demarsot. Elítélték a magyar békemissziós erőfeszítéseket. Próbáltam magyarázni, hogy van olyan, hogy keresztény kötelesség – nem jártam sikerrel –, ami mégiscsak abban állna, hogyha a világban valami rossz, különösen, ha nagyon rossz dolgot látsz, és valami eszközt kapsz a kezébe, akkor keresztény köte-

lesség különösebb morfondírozás és mérlegelés nélkül cselekedned. A magyar békemisszió erről a kötelességről szól. Emlékeztetném magunkat arra, hogy az uniónak van egy alapszerződése, amely szó szerint tartalmazza a következő mondatot: „Az unió célja a béke.” Brüsszel azt is sérelmezi, hogy háborúpárti politikának nevezzük azt, amit ők csinálnak. Szerintük ők a béke érdekében támogatják a háborút. A magunkfajta közép-európaiaknak rögtön eszébe jut Vlagyimir Iljics Lenin, aki azt tanította, hogy a kommunizmus eljövetelel majd elhal az állam, de az állam úgy hal el, hogy előtte folyamatosan erősödik. Brüsszel is úgy teremt békét, hogy folyamatosan támogatja a háborút. Ahogy Lenin tézisének sem értettük a *Munkásmozgalom története* nevezetű egyetemi szemináriumon, úgy most a brüsszelieket sem értem az európai tanácsüléseken. De mégiscsak Orwellnek volna igaza, aki azt mondja: a béke háború, a háború béke az új nyelvben. Azért emlékeztessük magunkat arra, hogy minden kritika ellenére a békemisszióunk kezdete óta az amerikai és az orosz hadügyminiszter beszéltek egymással, a svájci és az orosz külügyminiszter tárgyalásokat folytattak, Zelenszkij elnök úr végre felhívta Trump elnök urat, az ukrán külügyminiszter pedig elutazott Pekingbe. Vagyis az erjedés megkezdődött. A háborúpárti európai politikából lassan, de elmozdulunk a békepárti politika irányába. Ez szükségszerű, mert az idő a békepolitika oldalán áll. Az ukránoknak már leesett a tantusz, most már csak az európaiaknak kellene észhez térniük addig, amíg nem késő. Trump ante portas. Ha addig Európa nem vált át békepolitikára, akkor Trump győzelme után már csak a vereségét beismerve, szégyenszemre és a politika felelősségét egyedül vállalva kell majd ezt megtennie.

De, Hölgyeim és Uraim, a mai előadásom témája nem a békemisszió. Amit eddig mondtam, tekintsék kitérőnek. Valójában három nagy téma van ma az asztalon azok számára, akik a világ és azon belül a magyarok jövőjéről gondolkodnak. Az első a háború. Pontosabban a háborúnak egy nem várt mellékkövetkezménye. A háború ugyanis felfedi azt a valóságot, amiben élünk. Ez a valóság nem volt látható és nem volt leírható eddig, de a háborús rakéták villanófényénél azzá vált. A második nagy téma, ami az asztalon fekszik: mi lesz a háború után? Új világ jön-e, vagy a régi folytatódik? Ha pedig új világ jön – s ez a harmadik nagy témánk –, hogyan kell Magyarországnak felkészülnie erre az új világra? A helyzet úgy áll, hogy mind a háromról beszélnem kell, és itt kell róluk beszélnem. Először is azért, mert ezek olyan nagy témák, amelyeknek megvitatására leginkább a szabadegyetemi forma alkalmas. Másfelől összmagyar megközelítésre van szükség, csak a Kis-Magyarország szempontjain keresztül szemlélni ezeket a kérdéseket túlságosan szűk lenne, ezért indokolt, hogy a külhoni magyarok előtt beszéljünk ezekről a kérdésekről.

Kedves Táborlakók!

Ezek nagy témák, többsikű összefüggésekkel, és nyilvánvaló, hogy a nagyérdemű sem rendelkezhet minden fontos alapinformációval, ezért időnként majd kitérőket is kell tennem. Nehéz feladat, mert három témánk van, egy délelőttünk és egy könnyörtelen vitavezetőnk. A következő megoldást választottam. Alaposan beszélek a háború által feltárt, valóságos európai hatalmi helyzetről. Utána felvillantok valamennyit a készülő új világról, és végül utalok – inkább csak felsorolásszerűen, kifejtés és érvelés nélkül – az erre vonatkozó magyar tervekre. Ennek az előadásmódnak megvan az az előnye, hogy ezzel kijelöltük a jövő évi előadás témáját is.

A vállalkozás ambiciózus, sőt bátor. Föl kell tennünk a kérdést, hogy vállalkozhatunk-e erre egyáltalán, nem haladja-e meg az erőinket. Azért tartom vállalhatónak a kísérletet, mert az elmúlt évben, két-három évben nagyszerű tanulmányok és könyvek születtek Magyarországon és külföldön is, és ezeket elérhetővé tették a fordítók a magyar közönség számára is. Másfelől kellő

szerénységgel, de emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy mégiscsak mi vagyunk a leghosszabb ideje hivatalban lévő kormány Európában, magam volnék a leghosszabb ideje szolgáló európai vezető. Halkan jegyzem meg, hogy a leghosszabb időt ellenzékben töltött vezető is én vagyok, ezért amiről most beszélni fogok, azt mind láttam. Olyasmiről beszélek, amit átéltem, és folyamatosan átélek. Hogy meg is értettem-e, az egy másik kérdés, majd az előadás végén kiderül.

A háború felfedte valóságról tehát. Kedves Barátaim! A háború a mi piros bogycánk. A *Matrix* című filmre kell gondolni. A főhős előtt egy döntés áll: két bogycából választhat, ha a kék bogycát nyeli le, akkor maradhat a látszatok világában, ha a piros bogycát, akkor leereszkedhet a valóságba, és megnézheti azt. A háború a mi piros bogycánk. Ezt kaptuk. Ezt kell lenyelni, és most új tapasztalatokkal fölvertezzve kell beszélnünk a valóságról. Közhely, hogy a háború a politika folytatása más eszközökkel. Ezt fontos kiegészítenünk azzal, hogy a háború a politika folytatása más perspektívából. Tehát a háború a maga könnyörtelenségével elvisz bennünket egy új megfigyelőállásra, egy magaslesre, és onnan egy teljesen más, eddig nem ismert perspektívát ad. Egy új közegben és egy letisztult erőterben találjuk magunkat. Ebben az igazi valóságban elvesztik az erejüket az ideológiák. Elvesztik az erejüket a statisztikai ügyeskedések. Elvesztik az erejüket a médiorzítások, a politikusok taktikai füllentései. Nincs többé relevanciája a széles körben elterjedt téveszméknek, sőt még az összeesküvés-elméleteknek sem, marad a pőre és brutális valóság. Kár, hogy Tellér Gyula barátunk már nincs közöttünk, most meglepő dolgokat hallhatnánk tőle, de miután nincs már velünk, ezért velem kell hogy beérjék, de azt hiszem, hogy megrökönyödésben nem lesz hiány így sem. A követhetőség érdekében pontokba szedtem mindazt, amit a piros bogycó lenyelése, vagyis 2022 februárja, a háború kitörése óta látunk.

Először is a háborúban brutális veszteségeket szenvednek el a felek, százezres nagyságrendben. Most találkoztam velük, biztosan mondhatom, ennek ellenére mégsem akarnak kiegyezni. Miért? Ennek két oka van. Az első, hogy mindketten azt hiszik, hogy győzhetnek, és a győzelemig akarnak harcolni. Másfelől pedig azért, mert mind

a kettőt fűti a saját maga valós vagy vélt igazsága. Az ukránok azt gondolják, hogy ez egy orosz invázió, sérti a nemzetközi jogot, a területi szuverenitást, ők valójában önvédelemben vannak, és függetlenségi háborút folytatnak. Az oroszok azt gondolják, hogy súlyos NATO katonai fejlesztések történtek Ukrajnában, Ukrajnának meg van ígérve a NATO-tagság, és ők nem akarnak sem NATO-csapatokat, sem NATO-fegyvereket látni az orosz–ukrán határon, vagyis Oroszországnak – mondják ők – joga van az önvédelemhez, ez valójában egy kiprovokált háború. Mindenkinek van tehát valamilyen igazsága, vélt vagy valós, nem fogja feladni a háborút, ez egyenes úton vezet az eskalációhoz; ha a két félen múlik, nem lesz béke. Békét csak kívülről lehet hozni.

Másodszor: az előző években ahhoz voltunk szokva, hogy az Egyesült Államok Kínát deklarálta legfőbb kihívónak vagy ellenfélnek, most mégis azt látjuk, hogy Oroszország ellen vív proxyháborút. Kínát pedig folyamatosan vádolja Oroszország rejtett támogatásával. Ha ez így van, akkor választ vár az a kérdés, hogy mitől észszerű dolog két ilyen nagy országot egy ellenséges táborba összeterejni. Erre a kérdésre még nem kaptunk értelmes választ.

Harmadszor: Ukrajna ereje, ellenálló képessége minden várakozást meghalad. 1991 óta ezt az országot mégiscsak elhagyta 11 millió ember, oligarchák uralták, korrupció az egekben, az állam lényegében nem működött, és most mégis egy sikeres, példátlanul erős ellenállást tapasztalunk a részükről. Ukrajna az itt leírt állapotok ellenére valójában egy erős ország. Az a kérdés, hogy mitől. Most a katonamúltjuktól és a személyes hősiességtől eltekintve van itt valami, amit érdemes megértenünk. Ukrajna ugyanis hivatást talált magának, a létezésének egy új értelmét fedezte föl. Eddig ugyanis Ukrajna saját magát ütközőzónának látta. Ütközőzónának lenni egy hervasztó lelkiállapot. Van benne egy tehetetlenségérzés. Úgy érzed, hogy a sorsod nem a saját kezében van. Ez a közties állapot következménye. Most azonban fölvillant a Nyugathoz tartozás perspektívája. Ukrajna saját maga által megszabott új küldetése, hogy a Nyugat keleti határőrvidéke legyen. Létezésének értelme és fontossága a saját maga szemében és az egész világ szemében megnőtt. Ez aktív és cselekvő

állapotba hozta, amit mi, nem ukránok agresszív követelőzésnek látunk – és mi tagadás, eléggé agresszív is, meg követelőzés is –, az valójában az ukránok igénye, hogy hivatalosan is ismerjék el nemzetközileg az ő hivatásukat. Ez adja azt az erőt, ami példátlan ellenállásra teszi őket alkalmassá.

Negyedszer: Oroszország más, mint aminek láttuk, és Oroszország más, mint aminek láttatták velünk. Ennek az országnak a gazdasági életképessége kiemelkedő. Én ott vagyok az Európai Tanács ülésein, a miniszterelnöki csúcsüléseken, és emlékszem arra, amikor mindenfajta gesztusok kíséretében meglehetősen nagyképpen azt mondták a nagy vezetői Európának, hogy az Oroszországgal szembeni szankciók és az úgynevezett SWIFT-rendszerből – ez a nemzetközi pénzügyi elszámolás rendszerre – történő kizárása térdre fogja kényszeríteni az orosz gazdaságot, azon keresztül pedig az orosz politikát. Nézem az eseményeket, Mike Tysonnak a bölcsessége jut eszembe, aki egyszer azt mondta, hogy mindenkinek van egy terve, amíg szájon nem vágják. Ugyanis a valóság az, hogy az oroszok a Krím 2014-es elfoglalása utáni szankciókból levonták a tanulságokat. És nemcsak levonták, hanem azokat a tanulságokat cselekvésre is váltották. Végrehajtották a szükséges informatikai és banki fejlesztéseket. Ezért az orosz pénzügyi rendszer nem omlik össze. Kifejlesztettek egy adaptációs képességet, ennek mi kárvallottjai voltunk 2014 után, mert a magyar élelmiszer egy tekintélyes részét Oroszországba exportáltuk, a szankciók miatt nem tehattük, az oroszok korszerűsítették a mezőgazdaságukat, és ma a világ egyik legnagyobb élelmiszer-exportőréről beszélünk, egy olyan országról, amely korábban behozatalra szorult. Szóval, ahogyan leírják nekünk Oroszországot, hogy ez egy merev, neosztálinista autokrácia, hamis, valójában egy olyan országról beszélünk, amely technikai, gazdasági és – majd meglátjuk – talán társadalmi rugalmasságot is mutat.

A valóság ötödik fontos, új ismerete: az európai politika összeomlott. Európa ugyanis feladta a saját érdekeinek védelmét. Európa ma nem tesz mást, mint az USA demokrata párti külpolitikáját követi – feltétel nélkül, akár önsorsrontás árán is. A szankciók, amelyeket bevezettünk,

alapvető európai érdekeket sértenek, fölviszik az energia árát, és versenyképtelenné teszik az európai gazdaságot. Azt, hogy szó nélkül hagyjuk az Északi Áramlat fölrobbantását, hogy maga Németország szó nélkül hagyja a saját tulajdonában álló vagyontárgyával szemben – nyilvánvalóan az amerikaiak irányításával – végrehajtott terrorcselekményt, és erről egy hangot nem mondunk, nem vizsgáljuk, nem akarjuk tisztázni, nem akarjuk jogilag fölvetni, éppen úgy, mint Angela Merkel lehallgatásánál sem cselekedtünk helyesen, amit Dánia segítségével hajtottak végre, szóval ez nem más, mint a behódolás aktusa. És van itt egy összefüggés, amely bonyolult, de igyekszem szükségszerűen leegyszerűsítve, de átfogóan elmondani Önöknek. Az európai politika azért is omlott össze az orosz–ukrán háború kezdete óta, mert az európai hatalmi rendszer lényege a Párizs–Berlin-tengely volt. Megkerülhetetlen volt, ez volt a centrum, és ez volt a tengely. A háború óta kiépült egy másik központ és egy másik hatalmi tengely. A Berlin–Párizs-tengely nem létezik többé, vagy ha van is, lényegtelen, és megkerülhetővé vált. Az új erőközpont és tengely úgy néz ki, hogy London, Varsó, Kijev, a baltiak és a skandinávok. Ne gondolják azt, hogy amikor egy magyar számára meghökkenítő módon azt látják, hogy a német kancellár bejelenti, hogy ő a háborúba csak sisakokat küld, majd egy hét múlva bejelenti, hogy nem, hát fegyvert is küldünk, aztán amikor a német kancellár bejelenti, hogy szankciók lehetnek, de az energiára semmiképpen nem terjedhetnek ki, majd két hét múlva ő maga az élére áll a szankciós politikának, ne gondolják, hogy ez az ember elvesztette az eszét. Éppen fordítva! Nagyon is észnél van! És pontosan látja, hogy az amerikaiak és az általuk befolyásolt liberális, közvéleményt formáló eszközök, egyetemek, think tankek, kutatóintézetek, média a közvéleményen keresztül bünteti azt a német–francia politikát, ami nem felel meg az amerikai érdekeknek. Ezért van az a jelenség, amiről beszéltem, ezért vannak a sajátos német kancellári bakugrák is. Hogy a hatalmi centrumot megváltoztassák Európában, és kikerüljék a német–francia tengelyt, ez nem új gondolat, csak a háború tette lehetővé. A gondolat korábban is létezett, ez egy régi lengyel terv valójában, amely úgy akarja megoldani Lengyelország problémá-

ját, mármint hogy Lengyelország be van szorítva egy hatalmas, nagy német és egy nagy, hatalmas orosz állam közé, hogy Lengyelországot akarja megtenni Európa első számú amerikai támaszpontjává. Mondhatnám, behívja az amerikaiakat oda, a németek meg az oroszok közé. A lengyel nemzeti összterméknek ma 5 százalékát fordítják hadikiadásra, és a lengyel hadsereg Európa második legnagyobb hadserege a franciák után. Több százezer emberről beszélünk! Régi terv ez: Oroszországot meggyengíteni, Németországot pedig túlfejlődni. Ez első pillantásra, túlfejlődni a németeket, fantasztá gondolatnak tűnik. De ha a fejlődési dinamikáját nézzük Németországnak és Közép-Európának, Lengyelországnak, akkor már nem tűnik annyira lehetetlennek, különösen, ha közben Németország fölszámolja a saját világszínvonalú iparát. Lengyelország ezért a stratégiáért adta föl a V4-ekkel való együttműködést. A V4 mást jelentett. A V4 azt jelenti, hogy tudomásul vesszük, hogy van egy erős Németország, van egy erős Oroszország, és a kettő közé a közép-európai államokkal együttműködve egy harmadik tényezőt hozunk létre. A lengyelek ebből kihátráltak, és a francia–német tengelyt elfogadó V4-es stratégia helyett a francia–német tengelyt kiiktató, másik stratégia megvalósításához kezdtek hozzá. Ha már beszélünk a lengyel testvérekről, itt halkan említsük meg, különösen most, hogy már rongyosra rugdosták a hátsó felünket, talán megengedhetjük mi is magunknak, hogy mondjunk néhány keresetlen, őszinte, testvéri szót. Szóval a lengyelek a legszemforgatóbb és a legálságosabb politikát csinálják egész Európában. Morálisan kioktatnak bennünket, az oroszokkal való gazdasági kapcsolatainkért kritizálnak, és közben önfeledten üzletelnek az oroszokkal, és vásárolják az olajat – áttételeken keresztül ugyan –, és működtetik vele a lengyel gazdaságot. Ennél a franciák is jobbak, akik egyébként a múlt hónapban megelőztek bennünket az oroszoktól beérkező gázmennyiség vásárlásában, de legalább nem oktatnak ki bennünket morális alapon. A lengyelek üzletelnek is, meg még ki is oktatnak bennünket. Nem láttam ehhez foghatóan mély, szemforgató politikát Európában az elmúlt tíz évben. Hogy ez a változás, hogy kikerüljék a német–francia tengelyt, mekkora változás, úgy mérhetjük föl igazán, ha fölidézzük – az

idősebbek talán még emlékeznek erre –, hogy húsz évvel ezelőtt, amikor az amerikaiak megtámadták Irakot, és csatlakozásra szólították fel az európai országokat – mi például csatlakoztunk NATO-tagként –, akkor Schröder, az akkori német kancellár, Chirac, az akkori francia elnök és Putyin orosz elnök együtt tartottak sajtótájékoztatót az iraki háború ellen. Akkor még létezett önálló, európai érdeket francia–német logikában megközelítő gondolkodásmód.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A békemisszió – túl a béke megcélzásán – azt is sürgeti, hogy Európa folytasson végre önálló politikát. Piros bogyó, hatodik pont: a Nyugat szellemi magánya. Eddig a Nyugat azt gondolta, s úgy is viselkedett, hogy ő referenciaként, egyfajta világmércéként tekint saját magára. Ő adja azokat az értékeket, amiket a világnak el kell fogadnia. Például liberális demokrácia vagy zöldátállás, és ezt a világ nagyjából tudomásul is vette, azonban az elmúlt két év során egy 180 fokos fordulat történt. A Nyugat most is kiadta az elvárását, az utasítását, hogy a világ foglaljon állást Oroszország ellen és a Nyugat mellett morális alapon. Ezzel szemben a valóság az lett, hogy lassan mindenki Oroszországot támogatja. Az, hogy Kína és Észak-Korea ezt teszi, talán nem meglepetés, hogy Irán is ezt teszi, ismerve Irán történelmét és Oroszországhoz való viszonyát, az azért már valamelyest meglepő. De hogy India is – amit a nyugati világ a legnépesebb demokráciának titulál – az oroszok mellett van, ez mellbevágó. Az, hogy Törökország nem hajlandó elfogadni a Nyugat morális alapú elvárását, pedig NATO-tag, végképp meglepő, és az, hogy a muszlim világ nem ellenséget, hanem partnert lát Oroszországban, teljesen váratlan.

Hetedszer: a háború felfedte azt a tényt, hogy a világ jelenlegi legnagyobb problémája a Nyugat gyengesége, illetve szétesése. A nyugati média persze nem ezt állítja, Nyugaton azt állítják, hogy a világ legnagyobb veszedelemé és problémája Oroszország és az általa képviselt veszély. Ez tévedés! Oroszország a népességéhez képest túl nagy, ráadásul hiperracionális vezetés alatt áll, egyáltalán: egy vezetett ország, abban, amit csinál, nincsen semmi rejtélyes, logikusan követ-

kezik az érdekeiből, ezért érthető és kiszámítható. Ellenben a Nyugat viselkedése, mint eddig is talán kitért a szavaimból, nem érthető, nem kiszámítható, a Nyugat nem vezetett, viselkedése nem racionális, és nem tudja kezelni azt a helyzetet, amit a tavalyi előadásomban itt úgy írtam le, hogy két nap lett az égen, vagyis megjelent a Nyugattal szemben egy kihívás: Kína, illetve Ázsia felemelkedésének formájában, és ezt kezelni kellene, de nem vagyunk rá képesek.

Nyolcadik pont. Ebből fakadóan az igazi feladat a számunkra, hogy a háború fényénél megpróbáljuk újra megérteni a Nyugatot. Ugyanis mi, közép-európaiak a Nyugatot irracionálisnak látjuk. De, kedves Barátaim, mi van akkor, ha mégis logikusan viselkednek, csak mi nem értjük az ő logikájukat? Ha logikus, ahogyan gondolkodnak és cselekednek, akkor föl kell tennünk a kérdést, hogy mi miért nem értjük őket. És ha erre megtalálnánk a választ, akkor azt is megértenénk, hogy miért ütközik össze Magyarország rendszeresen geo- és külpolitikai kérdésekben az Európai Unió nyugati államaival. Az én megfejtésem a következő. Képzeljük el, hogy arról van szó, hogy mi, vagyis a közép-európaiak világképe nemzetállamokból áll. Miközben a Nyugat – számunkra elgondolhatatlan módon, de mégis – azt gondolja, hogy a nemzetállamok már nem léteznek többé, ezért az a koordinátarendszer, amiben mi Közép-Európában gondolkodunk, teljesen irreleváns. Ugye, a mi fölfogásunk szerint a világ nemzetállamokból áll, amelyek otthon erőszakmonopóliumot gyakorolnak, és ezzel közbékét teremtenek. A többi állam felé a nemzetállam pedig szuverén, vagyis megvan az a képessége, hogy önállóan határozza meg a kül- és belpolitikáját. A mi fölfogásunkban a nemzetállam nem egy jogi absztrakció, nem egy jogi konstrukció, hanem a nemzetállam egy adott kultúrában gyökerezik. Van közös értékrendje, vagyis antropológiai és történelmi mélysége, ebből pedig közmegegyezésen alapuló, közös erkölcsi követelmények fakadnak. Ez az, amit mi nemzetállamnak gondolunk. Ráadásul mi ezt nem is egy XIX. században kifejlődött jelenségként értelmezzük. Szerintünk a nemzetállamoknak van biblikus alapja, hiszen a teremtés rendjéhez tartozik, mert azt olvassuk az Írásban, hogy nemcsak a személyek, hanem a nemzetek is meg lesznek

majd ítélve a végítéletkor. Következésképpen ezek nem időleges képződmények a mi fölfo-gásunkban. Azonban a nyugatiak ettől teljesen eltérő módon azt gondolják, hogy a nemzetállamok többé nem léteznek. Tagadják ebből fakadóan, hogy létezne közös kultúra és erre épülő közerkölcs. Nincs közerkölcs. Ha a tegnapi olim-piai megnyitót megnézték, akkor ezt láthatták. Ezért a migrációról is másképpen gondolkodnak. Szerintük a migráció nem egy veszedelem vagy egy baj, hanem valójában megszabadulás a nemzet alapját adó etnikai homogenitástól. Ez a progresszív liberális nemzetközi térfelfogásnak a lényege. Ezért nem vetődik föl az ő fejükben az az abszurdum, illetve nem látják abszurdnak azt, hogy miközben Európa keleti felén keresztény emberek százezerszám ölik egymást, aközben Európa nyugati felén százezerszám engedünk be idegen civilizációból embereket, ami mégis-csak a mi közép-európai nézőpontunkból maga az abszurditás. Ez a gondolat meg sem fogalmazódik tőlünk nyugatra! Zárójelben jegyzem meg, hogy az európai államok az I. és a II. világháborúban összességében mintegy 57 millió bennszülött európai embert vesztek el. Ha ők, az ő gyerekeik meg az unokáik meglennének, akkor ma Európának semmilyen demográfiai problémája nem lenne. Az Európai Unió azt, amit most elmondtam, nem egyszerűen csak gondolja, hanem deklarálja. Ha jól olvassuk az európai dokumentumokat, akkor abból világos, hogy a cél a nemzet meghaladása. Igaz, olyan furcsán van ez írva és mondva, hogy meg kell haladni a nemzetállamokat, de valami kicsi azért maradjon meg belőle. A lényeg, hogy a hatáskörök, a szuverenitás a nemzetállamoktól mégiscsak menjen át Brüsszelbe. Minden jelentős intézkedés mögött ez a logika húzódik meg. Az ő fejükben a nemzet egy történelmi, vagyis átmeneti képződmény, a XVIII–XIX. századból fakad: ahogy jött, úgy mehet is. Ők már, Európa nyugati fele poszt-nemzeti állapotban van. Ez nemcsak egy politikailag különböző helyzet, hanem amiről próbálok most itt beszélni, az, hogy ez egy új mentális tér. Ha nem a nemzetállamok felől nézed a világot, egy egészen más valóság rajzolódik ki előtted, és itt van elásva a kutya, amiért nem értjük, amiért nem tudnak egy malomban örölni az Európa nyugati felén és keleti felén lévő országok.

Ha mindezt rávetítjük az Egyesült Államokra, akkor valójában ez a csata zajlik. Mi legyen az Egyesült Államokból? Legyen-e ismét nemzetállam, vagy folytassa a menetelését egy poszt-nemzeti állapot felé? Donald Trump elnök úr éppen azt tűzi ki célul, hogy az amerikai népet a poszt-nemzeti, liberális állapotból visszahozza, visszarángassa, visszaerőltesse, visszaemelje a nemzetállami állapotba. Ezért óriási a tétje az amerikai választásnak. Ezért látunk olyasmit, amit korábban sohasem. Ezért akarják megakadályozni, hogy Donald Trump el tudjon indulni a választáson. Ezért akarják börtönbe zárni. Ezért veszik el a vagyonát. És ha ez nem segít, ezért akarják megölni. És ne legyen kétségünk, hogy az, ami történt, nem biztos, hogy az utolsó kísérlet volt ebben a kampányban.

Zárójelet nyitok. Tegnap beszéltem az elnök úrral, aki kérdezte, hogy hogy vagyok. Mondtam, hogy remekül, mert itt vagyok egy Erdély nevű földrajzi képződményen. Ennek az elmagyarázása nem olyan egyszerű, különösen angolul és különösen Trump elnök úrnak, de itt vagyok Erdélyben, egy szabadegyetemen, ahol előadást fogok tartani a világ helyzetéről, és azt mondta, hogy föltétlenül adjam át a táborlakóknak és a szabadegyetem résztvevőinek az ő személyes, szívből jövő üdvözlését.

Na most, hogyha megpróbáljuk megérteni, hogy hogyan jött létre az a nyugati gondolkodás, amit az egyszerűség kedvéért nevezzünk poszt-nemzeti gondolkodásnak és állapotnak, akkor az 1960-as évek nagy illúziójához kell visszamen-nünk. Az 1960-as évek nagy illúziója – amely két formában öltött testet: az első a szexuális forradalom, a másik pedig a diáklázadások – valójában annak a hitnek a kifejeződése volt, hogy az egyén szabadabb és nagyobb lesz, ha megszabadul mindenfajta kollektívától. Azóta kiderült – eltelt több mint hatvan év –, hogy az egyén éppen ellenkezőleg: csak közösségen keresztül és közösségben válhat naggyá, egyedül sosem lesz szabad, mindig magányos lesz, és zsugorodásra van ítélve. Nyugaton egymás után megszabadul-tak a metafizikai köteléktől, vagyis az Istentől, a nemzeti köteléktől, vagyis a hazától és a családi köteléktől is – visszautalok ismét a párizsi olimpia megnyitójára –, vagyis a családtól. Most, hogy sikerült ettől mind megszabadulniuk, és amitől

azt várták, hogy az egyén majd nagyobb lesz, azt tapasztalják, hogy ürességet éreznek. Nem nagyok lettek, hanem kicsik. Ugyanis Nyugaton már nem vágnak sem nagy eszményekre, sem közös, nagy, lelkesítő célokra.

Itt kell beszélnünk a nagyság titkáról. Mi is a nagyság titka? A nagyság titka az, hogy képes vagy arra, hogy valami nálad nagyobb dolgot szolgálj. Ehhez először is el kell ismerni, hogy van a világon valami, vagy vannak a világon dolgok, amelyek nagyobbak nálad, majd utána el kell magad szánnod arra, hogy ezeket a nagyobb dolgokat szolgálj. Nem sok ilyen van. Van az Istened, a hazád meg a családod. Ha azonban nem ezt teszed, hanem helyette az önmagad nagyszerűségére összpontosítasz, hogy okosabb, szebb, tehetségesebb vagy, mint az emberek többsége, ha erre fordítod az erődöt, hogy ezt mind elismertesd a többiekkel, akkor, amit kapsz, az nem a nagyság lesz, hanem a nagyképűség. És ma ezért érezzük minden mozdulatban a nyugat-európaiakkal való beszélgetésekben a nagyság helyett a nagyképűséget. Azt kell mondanom, hogy bekövetkezett az a helyzet, amit ürességnek nevezhetünk, és a feleslegesség érzése, ami ezzel együtt jár, agresszivitást szül. Ezért megjelent az agresszív törpe mint új embertípus.

Összegezve: azt akarom mondani Önöknek, hogy amikor Közép-Európáról és Nyugat-Európáról beszélünk, akkor nem véleménykülönbségekről beszélünk, hanem két különböző világról, két mentalitásról, két ösztönrendszerről és ebből fakadóan két különböző érvelésről. Nálunk nemzetállam, ami stratégiai realizmusra kényszerít bennünket. Náluk posztnemzeti vágyalom, amely érzéketlen a nemzeti szuverenitásra, nem ismeri a nemzeti nagyságot, és nem is rendelkezik közös nemzeti célokkal. Ezzel kell szembenéznünk, ez a realitás.

És végezetül a valóság utolsó eleme pedig az a dolog, hogy ennek a posztnemzeti állapotnak, amit Nyugaton látunk, van egy súlyos, mondhatnám, drámai, demokráciát megrengető politikai következménye. Ugyanis a társadalmakban egyre erőteljesebb az ellenállás a migrációval szemben, a genderrel, a háborúval és a globalizmussal szemben. És ez létrehozta az elit és a nép, az elitizmus és a populizmus politikai problémáját. Ez ma a nyugati politika

meghatározó jelensége. Ha olvassák a szövegeket, nem kell feltétlenül meg is érteni, ugyanis nem mindig van értelmük, de ha olvassák a szavakat, akkor ezeket a kifejezéseket fogják a leggyakrabban megtalálni. Ez annyit jelent, hogy az elitek elítélik a népet, amiért a jobboldal irányába sodródik. A népnek az érzéseit és gondolatait idegengyűlöletnek, homofóbiának és nacionalizmusnak minősítik. A nép meg válaszul eközben azzal gyanúsítja az elitet, hogy nem azzal foglalkozik, ami neki fontos, hanem valami esztelen globalizmusba süllyed. Ebből fakadóan az elitek és az emberek nem tudnak megállapodni egymással az együttműködés kérdésében. Említhetnék számos országot. De ha nem tudnak megállapodni az emberek meg az elitek az együttműködésről, akkor hogyan lesz abból képviseleti demokrácia? Mert van itt egy elit, amelyik nem akarja képviselni az embereket, sőt büszke arra, hogy nem is akarja őket képviselni, és itt a nép, amelyik nincs képviselve. Valójában azzal a helyzettel állunk szemben, hogy a felsőfokú végzettségűek – akik tömegesen jelennek meg, most már nem 10 százalék alatti a nyugati világban a felsőfokúak végzettsége, hanem 30-40 százalék – a nézeteik miatt nem tisztelik a kevésbé iskolázottakat, akik tipikusan dolgozó emberek, munkából élő emberek. Az elitek számára kizárólag a diplomások értékei elfogadhatóak, csak azok legitimek. Az európai parlamenti választás eredményét is innen lehet megérteni. Begyűjtötte az Európai Néppárt a változást akaró jobboldali népi szavazatokat, majd utána ezeket a szavazatokat elvitte balra, és megállapodott a status quóban érdekelt baloldali elitekkel. Ennek következménye van az Európai Unióra nézve. Az a következménye, hogy Brüsszel továbbra is egy liberális oligarchia megszállása alatt van, ez az oligarchia tartja a markában. Ez a balliberális elit valójában a transzatlanti elitet szervezi, nem európai, hanem globális, nem nemzetállami, hanem föderális, és nem demokratikus, hanem oligarchikus. Ez ránk nézve is következményekkel jár, mert Brüsszelben visszatért a három T: a tiltott, a túrt meg a támogatott. Mi a tiltott kategóriába tartozunk. Az Európai Patriótákat ezért ki is rekesztették mindenfajta pozíciónak az elosztásából. Mi a túrt politikai közösség világát éljük,

miközben a hazai ellenfeleink pedig az erősen támogatott kategóriába tartoznak, különösen az Európai Néppárthoz újonnan csatlakozottak.

És talán utoljára még egy utolsó, tizedik pontot is hadd mondjak el, ami arról szól, hogy hogyan váltak a nyugati értékek – ami az úgynevezett puha hatalomnak, a soft powernek volt a lényege – bumerággá. Kiderült, hogy ezek a nyugati értékek, amelyeket univerzálisnak gondoltak, a világ egyre több országában nem elfogadhatók, és demonstratívan visszautasítják őket. Kiderült ugyanis, hogy a modernitás, a modern fejlettség nem nyugati, vagy legalábbis nem kizárólagosan nyugati, hiszen modern Kína is, egyre inkább az India is, modernizálódnak az arabok, a törökök, és ezek egyáltalán nem a nyugati értékek alapján válnak modern világgá. És közben ebből a nyugati puha hatalomból, soft powerből egy orosz soft power lett, mert a nyugati értékterjesztés kulcsa most az LMBTQ, és aki nem fogadja el, azt a nyugati világ elmaradott kategóriába sorolja. Ezért, bár nem tudom, figyelték-e, de figyelemre méltó szerintem, hogy olyan országok, mint Ukrajna, Tajvan, Japán, az elmúlt fél évben LMBTQ-párti törvényeket fogadtak el. A világ azonban ezzel nem ért egyet, következésképpen Putyin legerősebb taktikai fegyvere ma a nyugati LMBTQ erőltetésével szembeni ellenállás, az ezzel szemben való ellenállás Oroszország legerősebb nemzetközi vonzereje lett, és így bumerággá vált a volt nyugati soft power ma egy orosz soft powerre alakult át.

Összességében, tisztelt Hölgyeim és Uraim, azt mondhatom, hogy a háború segített nekünk megérteni a világ valódi hatalmi állapotát, jelzi, hogy a Nyugat bicskája beletörik abba, amire vállalkozott, és ezzel felgyorsítja azokat a változásokat, amelyek átalakítják a világot. Az első előadásom véget ért, most jön a második.

Mi következik? (Rövidebben kell – mondja Németh Zsolt.) Tehát a második előadás témája az, hogy mi következik ebből? Először is itt intellektuális bátorságra van szükség. Tehát nagy ecsetvonásokkal kell dolgozni, mert meggyőződésem szerint a magyarok sorsa azon dől el, hogy értik-e azt, ami történik a világban, és megértjük-e mi, magyarok, hogy milyen lesz a világ a háború után. Véleményem szerint új világ jön. Mi nem vagyunk azzal vádolhatóak, hogy szűk lenne a

fantáziánk, vagy szellemi renyhességgel küszköd-nénk, de még mi is, én személy szerint is alábecsültem az elmúlt években, amikor itt beszéltem, annak a változásnak a nagyságrendjét, ami most történik, és amiben élünk.

Kedves Barátaim! Tisztelt Táborlakók!

Egy olyan változásban vagyunk, egy olyan változás jön, amire 500 éve nem volt példa. Ez azért nem tűnt föl nekünk, mert az elmúlt 150 évben is nagy változások történtek velünk és körülöttünk, de ezekben a változásokban a világ meghatározó, vezető hatalma mindig a Nyugaton volt. És mi abból indultunk ki, a mostani változás is valószínűleg ebben a nyugati logikában történik majd meg. Ezzel szemben ez egy új helyzet. Régen a változások nyugatos módon történtek: a Habsburgok fölemelkedtek, aztán lehanyatlottak, Spanyolország föl, ez lett a hatalmi centrum, majd le, az angolok föl. A monarchiáknak vége lett az I. világháború után, az angolokat fölváltották az amerikaiak, mint világelső, aztán az amerikai–orosz hidegháborút megnyerték az amerikaiak, de ezek mind a mi nyugati logikánkon belül maradtak. De most nem ez a helyzet. Ezzel kell igazából szembesülni, mert a nyugati világ most nem a nyugati világon belülről kapott kihívást, ezért a változás logikája is felborult. Amiről beszélek, és amivel szemben állunk, az valójában egy világrendszer-váltás. Ez pedig Ázsia irányából kiinduló folyamat. Röviden és primitíven fogalmazva: a következő hosszú-hosszú évtizedekben, de lehet, hogy évszázadokban – az előző világrendszer is 500 évig állt fenn! – Ázsia lesz a világ meghatározó központja. Kína, India, Pakisztán, Indonézia, és sorolhatnám. Már a formáikat, a platformjaikat is megalkották. Van ez a BRICS nevű képződmény, ahol már ők vannak, és létezik a Sanghaji Együttműködési Szervezet, ahol ezeknek az országoknak az új világgazdaságát építik föl. Szerintem ez azért elkerülhetetlen folyamat, mert Ázsia oldalán van a demográfiai előny, egyre több területen ott van a technológiai előny, ott van a tőkeelőny, a Nyugattal szembeni katonai erő kiegyenlítődésként áll. Ázsiában lesz vagy talán már ott van a legtöbb pénz, ott lesznek a legnagyobb pénzügyi alapok, ázsiaiak lesznek a világ legnagyobb vállalatai,

ott lesznek a legjobb egyetemek, a világ legjobb kutatóintézetei, legnagyobb tőzsdéi, ott lesz vagy már most ott van a legfejlettebb űrkutatás és a legfejlettebb orvostudomány. Plusz még mi, nyugatiak az oroszokat is jól beletereltük ebbe a most formálódó, új egységbe. Kérdés, hogy a folyamat visszafordítható-e, vagy sem, és ha igen, mikor vált visszafordíthatatlanná. Szerintem ez 2001-ben történt, amikor mi, nyugatiak úgy döntöttünk, hogy Kínát meghívjuk és felvesszük a világkereskedelmi szervezet tagjai közé, közismertebb nevén a WTO-ba. Azóta ez a folyamat szinte megállíthatatlan és visszafordíthatatlan.

Trump elnök azon dolgozik, hogy erre a helyzetre megtalálja az amerikai választ. Valójában Donald Trump kísérlete valószínűleg az USA utolsó lehetősége, hogy a világelsőséget megőrizze. Erre mondhatjuk, hogy erre négy év nem elegendő. De ha megnézzük, hogy kit választott alelnöknek, aki egy fiatal és nagyon erős ember, akkor ha most Donald Trump nyer, négy év múlva az alelnöke indul, aki kétszer mehet, az tizenkét év, és tizenkét év alatt egy nemzetstratégiát már végre lehet hajtani. A meggyőződésem az, hogy sokan azt gondolják, hogyha Donald Trump visszatér, akkor az amerikaiak úgy akarják megőrizni a világelsőségüket, hogy meg akarják tartani a világban elfoglalt pozícióikat. Szerintem ez tévedés! Persze senki nem ad föl önszántából pozíciókat, de nem ez lesz a legfontosabb cél. Pont ellenkezőleg: elsőbbséget az élvez majd, hogy újraépítsék és megerősítsék Észak-Amerikát, ami nemcsak az USA-t, hanem Kanadát meg Mexikót is jelenti, mert ez egy gazdasági övezet. És kevésbé lesz fontos a világban elfoglalt helye Amerikának. Komolyan kell venni, amit az elnök mond. America first – mindent ide, mindent haza! Ezért mindenhol többevonó képességet építenek ki. Mi már ettől szenvedünk. A nagy európai cégek nem Európában fektetik be a pénzüket, hanem Amerikában, mert már megvalósulni látszik a többevonó képesség. Ki fogják facsarni mindenkiből mindennek az árát. Nem tudom, olvasták-e, mit nyilatkozott az elnök úr. Például azt, hogy ők nem egy biztosítótársaság, és ha Tajvan biztonságot akar, akkor fizessen. Meg fogják fizettetni a biztonság árát velünk, európaiakkal, a NATO-val, és Kínával is el fognak érni egy kereskedelmi mérlegjavítást tárgyalásokon

keresztül, és azt az USA javára fogják megváltoztatni. Megindítják a hatalmas amerikai infrastruktúrális fejlesztéseket, hadiipari kutatásokat, innovációkat, eléri, vagy talán már el is érték az energetikai önellátást, a nyersanyag-önellátást, és végül meg fognak javulni ideológiailag is. Föl fogják adni a demokráciaexportot. America first – vége van a demokráciaexportnak. Ez a kísérlet lényege, amellyel Amerika az itt leírt helyzetre reagál.

Mi az európai válasz a világrendszer-váltásra? Nekünk két lehetőségünk van. Az első úgy hívjuk, hogy skanzen. Ez van most, efelé tartunk, az USA alá betagolódva, egy alászakosított szerepben marad Európa. Egy kontinens, aminek csodájára jár a világ, de már nincsen benne fejlődési dinamika. A második lehetőség, amit Macron elnök úr hirdetett meg: a stratégiai autonómia. Magyarul, be kell neveznünk a világrendszer-váltás versenyébe – úgy, mint az USA teszi, saját logika szerint. Mégiscsak 400 millió emberről beszélünk! Újja lehet teremteni Európa többevonó képességét, Amerikából is vissza lehet hozni a tőkét, lehet csinálni nagy infrastruktúrális fejlesztéseket, különösen Közép-Európában: Budapest–Bukarest TGV, Varsó–Budapest TGV, hogy csak a saját szempontjainkat említsem. Kell egy európai katonai szövetség erős európai hadiiparral, kutatással és innovációval, meg kell teremteni az európai energia-önellátást, ami atomenergia nélkül nem fog menni, és a háború után egy új kiegyezést kell kötni Oroszországgal. Ez pedig azt jelenti, hogy az Európai Uniónak mint politikai projektnek fel kell adnia magát, az uniónak mint gazdasági projektnek meg kell magát erősítenie, és az uniónak mint védelmi projektnek létre kell saját magát hoznia. Ami mindkét esetben bekövetkezik, ha skanzen, ha beszállunk a versenybe, az, hogy föl kell készülnünk arra, hogy Ukrajna nem lesz sem NATO-tag, sem európai uniós tag, mert nekünk, európaiaknak nincs hozzá elegendő pénzünk. Ukrajna vissza fog térni az ütközőállam-pozícióhoz, s ha szerencséje van, akkor most nemzetközi biztonsági garanciákkal, amit majd az USA és Oroszország közötti megállapodás rögzít, és amiben talán mi, európaiak is részt vehetünk. A lengyel kísérlet el fog bukni, mert nincs hozzá elegendő forrásuk, vissza kell térniük Közép-Európa-hoz és a V4-ekhez,

úgyhogy várjuk vissza a lengyel testvéreket! A második előadás is véget ért, már csak egy van hátra. Ez Magyarországról szól.

Ebben a helyzetben mit kell tennie Magyarországnak? Először is rögzítsük azt a szomorú tényt, hogy 500 évvel ezelőtt, amikor az utolsó világrendszerelváltás történt, akkor annak Európa nyertese lett, Magyarország pedig vesztese. Ez volt az az időszak, amikor Európa nyugati felén a földrajzi felfedezéseknek köszönhetően kinyílt egy új gazdasági tér, amiben mi egyáltalán nem tudtunk részt venni. Szerencsétlenségünkre, balszerencsénkre ezzel egy időben egy civilizációs konfliktus is berúgta az ajtónkat, mert az iszlám hódítása ezzel egy időben érkezett meg Magyarországra, és háborús övezetté tett bennünket hosszú évekre. Ez óriási népességvesztéssel járt, ami betelepítést vont maga után, aminek mai következményeit láthatjuk, és sajnos nem állt rendelkezésünkre az ebből a helyzetből való, önerőből történő kitörés képessége. Nem tudtuk magunkat önerőből felszabadítani, ezért be kellett tagozódnunk egy német, Habsburg-világba hosszú századokon keresztül.

Emlékeztessük magunkat arra is, hogy 500 évvel ezelőtt a magyar elit pontosan értette, hogy mi történik. Értette a változás természetét, de nem voltak meg az eszközei, és nem tudta fölkészíteni az országot erre a változásra. Ezért azok a tértágító kísérletek, politikai, gazdasági és katonai tértágító és a bajt megelőző kísérletek, elővágások, amelyekkel próbálkoztak, nem sikerültek. Ilyen volt Mátyás királynak az a kísérlete, hogy Zsigmond nyomán megpróbálja megszerezni a Német-római Császárság posztját, és onnan tudja Magyarországot bekapcsolni a világrendszerelváltásba. Ez nem sikerült, de én idesorolom egyébként azt a kísérletet is, hogy Bakócz Tamás pápajelölt lett, ami egy másik lehetőséget adott volna, hogy bekapcsolódjunk nyertesként ebbe a világrendszerelváltásba, de ezek nem sikerültek. Ezért aztán ennek a korszaknak a magyar szimbóluma, a magyar kudarc szimbóluma Mohács, vagyis a magyar hanyatlás egybeesik a Nyugat világhatalmának kezdetével.

Ez azért fontos, mert tisztáznunk kell most a viszonyunkat ehhez az új világrendszerelváltáshoz, két lehetőségünk van. Ez most veszély Magyarország számára, vagy lehetőség Magyaror-

szág számára? Ha veszély, akkor nekünk status quót, védőpolitikát kell folytatnunk, együtt kell úsznunk az Egyesült Államokkal és az Európai Unióval, a nemzeti érdekeinket azonosítani kell a Nyugat valamelyik vagy mindkét ágával. Ha nem veszélynek látjuk ezt, hanem lehetőségnek, akkor egy saját fejlődési útvonalat kell kijelölni, változtatnunk kell, és kezdeményezőnek kell lenni, vagyis egy nemzeti politikát érdemes folytatni. Én ennek az utóbbinak vagyok a híve, én ehhez az utóbbi iskolához tartozom. A mostani világrendszerelváltás nem veszély, nem elsősorban veszély, hanem inkább lehetőség.

Ha azonban egy önálló nemzeti politikát akarunk folytatni, akkor az a kérdés, hogy megvannak-e ennek a szükséges peremfeltételei. Magyarul, nem lépnek-e a tudónkre, még inkább a nyakunkra. Vagyis megvannak-e a saját út peremfeltételei az USA-hoz, az Európai Unióhoz és az Ázsiához való viszonyunkban?

Röviden erről csak azt tudom mondani, hogy az USA fejleményei nekünk kedvező módon alakulnak. Én nem hiszem, hogy az Egyesült Államoktól kapunk olyan gazdasági és politikai ajánlatot, amely jobb lehetőséget teremt a számunkra, mint az európai uniós tagság. Ha mégis kapnánk, akkor azt meg kell fontolni. Kiküszöbölendő persze a lengyel csapdát, akik erre a lapra tettek föl sok mindent, de demokrata kormány volt Amerikában, és ugyan a lengyel nemzetstratégiai célokban segítették őket, de egy olyan demokraciexportot – LMBTQ, migráció –, belső társadalmi átalakítási politikát kényszerítenek rá a lengyelekre, ami tulajdonképpen a nemzeti identitásvesztés kockázatát hordozza, tehát ha Amerikából lesz is ajánlat, azt alaposan meg kell fontolnunk.

Ha Ázsiát és Kínát nézzük, akkor azt kell mondani, hogy a peremfeltételek ott is adóttak, mert Kínától megkaptuk az ajánlatot, megkaptuk a maximális ajánlatot, nem fogunk jobbat kapni. Ez a következőképpen összegezhető. Kína mesze van, számukra Magyarország európai uniós tagsága érték, szemben az amerikaiakkal, akik állandóan pedzegetik, hogy esetleg ki kéne nekünk onnan lépni. A kínaiak szerint ott jó helyen vagyunk, akkor is, ha az EU-s tagság korlátozást jelent, hiszen nem tudunk önálló kereskedelempolitikát folytatni, az uniós tagság közös kereskedelempolitikával jár. Erre azt mondják a kínaiak,

ha ez a helyzet, akkor vegyünk részt egymás modernizációjában. Persze ha az egeret hívják meg az oroszlanok, akkor mindig észnél kell lenni, mert a valóság és a méretarányok mégiscsak számítanak, de az a májusi kínai elnöki látogatáskor meghirdetett kínai ajánlat, hogy vegyünk részt egymás modernizációjában, azt jelenti, hogy ők hajlandóak nagy arányban befektetni és fejlesztési forrásokat adni Magyarországon, és ott, Kínában pedig hajlandóak számunkra piaci részvételi lehetőséget nyújtani.

Mi következik az EU és Magyarország viszonyát tekintve, ha peremfeltételként nézzük az uniós tagságunkat? Én úgy látom, hogy az Európai Unió nyugati része nem tér már vissza a nemzetállami formához. Ezért ők továbbra is számunkra ismeretlen vizeken fognak hajózni. Az unió keleti része, vagyis mi megvédhetjük a nemzetállami formánkat, erre képesek lehetünk. Az unió a most folyó háborút elvesztette. Az USA magára fogja hagyni, Európa nem tudja finanszírozni a háborút, nem tudja finanszírozni Ukrajna újjáépítését, sőt nem tudja finanszírozni Ukrajna működtetését sem.

Zárójel: miközben Ukrajna további hiteleket kér tőlünk, zajlanak a tárgyalások a korábban felvett hitelek nem fizetéséről. Ma azon vitatkoznak a hitelezők meg Ukrajna, hogy a fölvelt hitel 20 százalékát vagy 60 százalékát kell-e visszafizetnie. Ez a valóságos helyzet! Vagyis az Európai Uniónak meg kell fizetnie a háborús kaland árát. Ez az ár magas lesz, és bennünket is kedvezőtlenül fog érinteni. Ebből pedig az következik számunkra – Európa mint peremfeltétel –, hogy az Európai Unió tudomásul veszi, hogy a közép-európai országok bent maradnak az Európai Unióban, eközben nemzetállami fundamentumokon maradnak, és saját külpolitikát fognak folytatni. Ezt ugyan nem szeretik, de kénytelenek lesznek eltűrni. Különösen azért, mert az ilyen országok száma növekedni fog.

Összességében tehát azt mondhatom, hogy Amerika, Ázsia és Európa irányából az önálló nemzetpolitikához szükséges peremfeltételek adottak, ezek kijelölik a mozgásterünk határait, ez a tér tágas, és tágasabb, mint az elmúlt 500 évben bármikor volt. Ezek után az a kérdés, hogy mit kell tennünk, hogy ezt a teret kedvezően tudjuk kihasználni.

Ha világrendszerelváltás van, akkor szükség van egy ehhez méltó stratégiára. Ha világrendszerelváltás, akkor kell egy magyar nagystratégia. A szórend fontos! Nem nagymagyar stratégia kell, hanem magyar nagystratégia. Ez azt jelenti, hogy kisstratégiáink eddig is voltak, általában 2030-as horizonttal. Ezek akciótervek, amelyek szakpolitikai programok, és azt célozták, hogy amit 2010-ben elkezdtünk, amit nevezzünk nemzeti kurzusépítésnek, azt egyszerűen befejezzük. Ezeket végig is kell vinni, de ez egy világrendszerelváltáskor nem elég, ott szükségünk van egy nagystratégiára, egy hosszabb időtávra. Különösen, hogyha abból indulunk ki, hogy az a világrendszerelváltás elvezet egy olyan, hosszú távon fennmaradó, stabil állapothoz, amely akár évszázadokig is fennmarad. Hogy ez így lesz-e, azt persze majd az unokáink fogják elmondani a 2050-es tusnádfürdői találkozón.

Hogy állunk a magyar nagystratégiával? Van-e magyar nagystratégia a fiókban? Megvolnánk, sőt megvagyunk. Ez a válasz. Ugyanis a háború az elmúlt két évben minket is felgyorsított. Történt itt néhány dolog, amit a nagystratégia megalkotása érdekében döntöttünk el, még ha ilyen összefüggésben nem is beszéltünk róla. A 2022-es választás után a nagystratégia kidolgozását azonnal megkezdtük. Szokatlan módon a magyar kormányban van politikai igazgató, akinek valójában az a feladata, hogy ezt a nagystratégiát összeállítsa. Bekapcsolódtunk Donald Trump elnök úr csapatának programíró rendszerébe, mélyen veszünk ott részt. A Magyar Nemzeti Bank kutatói már korábban bekapcsolódtak az ázsiai, különösen a kínai stratégiaalkotó műhelyeknek a munkájába. És hátrányból előnyt kovácsolva, miután arra kényszerültünk, hogy minisztert váltjunk, ezért nem egy technokratát, hanem egy stratégiai gondolkodót hoztunk be a kormányba, és egy külön európai uniós minisztériumot csináltunk Bóka Jánossal, és így Brüsszelben sem passzívak vagyunk, hanem tanyát vertünk: nem kijövünk onnan, hanem befele vonulunk. És van a magyar kormány körül jó néhány, puha hatalom építésére alkalmas intézmény, think tankek, kutatóintézetek, egyetemek, amelyek az elmúlt két évben többszörös fordulatszámon pörögnek.

Van tehát magyar nagystratégia. Milyen állapotban van? Azt tudom mondani, hogy még

nincs jó állapotban. Azért nincs jó állapotban, mert a nyelvezete túlságosan értelmiségi. És a mi politikai előnyünk és versenyelőnyünk pontosan abból fakad, hogy mi az emberekkel képesek vagyunk egy olyan egységet létrehozni, amelyben mindenki pontosan értheti, hogy mit és miért csinálunk. Ez a közös cselekvés képességének az alapja. Ugyanis az emberek csak akkor védenek meg egy tervet, ha értik és látják, hogy ez nekik jó. Ellenkező esetben, brüsszeli blabla alapon ez nem megy. Ami most megvan – magyar nagystratégia –, sajnos még nem emészthető és nem közérthető. Kell még jó fél év, hogy ebbe az állapotba kerüljön, most nyers és sprőd, azt is mondhatnám, nem töltőtollal írták, hanem vésővel, és még sok smirglipapírt kell elhasználnunk, hogy közérthető legyen. De most azért röviden bemutatom, ami már megvan.

Tehát a magyar nagystratégiának a veleje – értelmiségi nyelven mondom – a konnektivitás, ami azt jelenti, hogy nem engedjük magunkat bezárni a világgazdaságban most kialakuló két fél egyikébe sem. Nincs kizárólag nyugati meg keleti világgazdaság, mind a két felében ott kell lennünk: a nyugatban is, meg a keletben is. Ebből adódnak következmények. Első: nem szállunk be a Kelet elleni háborúba. Nem szállunk be a Kelet elleni technikai blokkosodásba, és nem szállunk be a kereskedelmi blokkosodásba sem. Barátokat és partnereket gyűjtünk, nem pedig gazdasági vagy ideológiai ellenségeket. Nem lecsatlakozunk valaki mellé, ami intellektuálisan sokkal egyszerűbb, hanem önálló utat járunk, ami nehéz, de hát a politikát nem véletlenül hívják művészetnek.

A második fejezete a nagystratégiának a szellemi alapokról szól, ennek a lényege a szuverenitás védelme. A külpolitikáról már eleget beszéltem, de ebben a stratégiában le van írva a nemzeti szuverenitás gazdasági alapja is. Az elmúlt években mi egy piramist építettünk föl. Ennek a hegyében vannak a nemzeti bajnokok, alatta helyezkednek el a nemzetközileg versenyképes közép vállalatok, alatta a hazai piacra termelő cégek, és legalul a kisvállalatok és egyéni vállalkozók. Ez az a magyar gazdaság, amely képes megadni a szuverenitás alapját. Megvannak a nemzeti bajnokok bankszektorban, energiaszektorban, élelmiszeriparban, mezőgazdaságialap-

anyag-termelésben, informatikában, távközlésben, médiában, építőiparban – ott mind a mély- és a magasépítésben –, ingatlanfejlesztésben, a gyógyszeriparban, a hadiiparban, a logisztikában és az egyetemek révén valamelyest a tudásiparban is. És ezek a nemzeti bajnokaink nem csak otthon bajnokok, ezek mind kint vannak már a nemzetközi térben, és versenyképesnek bizonyultak. Ez alatt helyezkednek el a közép vállalatok. Szeretném Önöket tájékoztatni, hogy Magyarországnak ma 15 ezer, nemzetközi térben dolgozó, tehát versenyképes közép vállalata van. Amikor a kormányzást megkezdtük 2010-ben, ez háromezer volt. Ma 15 ezer van! És persze szélesíteni kell az egyéni és a kisvállalkozók jelentette alapot. Ha békeköltségvetést tudunk csinálni, és nem háborúst 2025-re, akkor nagy programot indítunk a kis- és közép vállalkozók számára. A szuverenitásnak a gazdasági alapját jelenti az is, hogy a pénzügyi függetlenségünket erősíteni kell, az adósságunkat nem az 50 meg a 60, hanem a 30 százalék közelébe kell levinni, és regionális hitelezőként meg kell jelenni. Már ma is teszünk erre kísérleteket, a régióban Magyarország államkölcsonöket nyújt olyan baráti országoknak, amelyek valamiért fontosak Magyarország számára. Fontos, hogy a stratégia szerint termelőközpontnak kell maradnunk. Nem szabad átváltoznunk egy szolgáltatás-központú gazdasággá, a szolgáltató szektor fontos, de meg kell őrizni a termelőközpont jellegét Magyarországnak, mert a hazai munkaerő csak itt találhat százszázalékos foglalkoztatást. A Nyugat hibáját nem szabad elkövetni, hogy bizonyos termelőmunkákat vendégmunkásokkal végeztet el, mert már derogál a bennszülötteknek bizonyos munkákat elvégezni. Ha ez bekövetkezik Magyarországon, az egy olyan társadalmi bomlást indít el, amit nehéz lesz megállítani. És idetartozik még, a szuverenitásvédelemhez, az egyetemi és innovációs központok kiépítése is.

A harmadik fejezet úgy hangzik, hogy mi a nagystratégia teste, vagyis mi a magyar társadalom, amiről beszélünk. Ennek a magyar társadalomnak ahhoz, hogy nyertesek legyünk, szilárdnak és rugalmasnak kell lennie, szilárd és rugalmas társadalm szerkezettel kell rendelkeznie. Ennek első föltétele, hogy a demográfiai hanyatlást meg kell állítani. Jól indultunk, de

most elakadtunk. Új lendületet kell venni. 2035-re demográfiai értelemben Magyarországnak önfenntartó állapotba kell kerülnie. Nem lehet szó migrációval pótoltt népességről. A nyugati tapasztalat az, hogyha többen vannak a vendégek, mint a tulajdonosok, akkor az otthon többé nem otthon. Ezt a kockázatot nem szabad vállalni. Ezért, hogyha békeköltségvetést tudunk csinálni, mert a háborúnak vége lesz, akkor a 2025-ös évben a gyerekek után járó adókedvezményt valószínűleg nem egy, hanem két lépésben, de egy év alatt meg kell duplázni, hogy visszanyerjük a demográfiai javulásnak a lendületét. Folyamatosan zsilipelni kell azokat Nyugat-Európából, akik keresztény, nemzeti országban szeretnének élni. Ezeknek a száma folyamatosan nőni fog. Semmi automatizmus. Most mi válogatunk. Eddig ők válogattak, most mi válogatunk. A társadalomnak ahhoz, hogy stabil és rugalmas legyen, középosztály-alapúnak kell lennie, vagyis a családoknak rendelkezniük kell saját vagyonnal és anyagi függetlenséggel. Meg kell őrizni a teljes foglalkoztatást, aminek a kulcsa a munka és a cigányság mai viszonyának fönntartása. Van munka, de munka nélkül nem tudsz megélni. Ez az üzlet és ez az ajánlat lényege. Ugyanide tartozó dolog, hogy a magyar falurendszert, ami egy különleges értéke a magyar történelemnek, és nem az elmaradottság szimbóluma, a magyar falurendszert meg kell tartanunk. Városi szintű szolgáltatásokat kell nyújtanunk falun is. A városoknak ebből anyagi terhet kell vállalniuk, nem hozunk létre gigavárosokat, nem hozunk létre nagyvárosokat, városokat és városkörnyéki vidékeket akarunk létrehozni, megőrizve a magyar falu történelmi örökségét.

És végezetül a szuverenitás döntő eleméről. (Ezzel megérkeztünk ide, az Olt partjára, s ezzel annak kockázatát, hogy Zsolt elvegye tőlem a szót, minimálisra csökkentettük.) A szuverenitásvédelem lényege a nemzeti különbözőségnek a megóvása. Nem asszimilálódni, nem betagozódni, nem belesimulni, hanem a saját, különleges nemzeti karakterünket fenntartani. Ez a szuverenitásvédelem kulturális alapja. Nyelvörzés, a zéró vallási állapot elkerülése. A zéró vallási állapot az, amikor már hit régen nincsen, de már az a képesség is elveszett, hogy a keresztény hagyomány kulturális, morális viselkedési szabá-

lyokat adjon a számunkra, amelyek a munkához, a pénzhez, a családhoz, a szexuális kapcsolatokhoz, az egymáshoz való alá-fölé rendeltséghez való viszonyunkat szabályozzák. A nyugatiak ezt már elvesztették. Szerintem ez a zéró vallási állapot akkor áll be, amikor egyenjogú intézménynek ismerik el a különeműek házasságával az azonos neműek közötti házasságot, ott zéró vallási állapot van, ott többet a kereszténység nem ad morális iránytűt és eligazítást. Ezt nekünk mindenképpen el kell kerülni, amikor tehát a családért harcolunk, akkor nemcsak a család becsületéért harcolunk, hanem egy olyan állapot fönntartásáért, ahol a kereszténység legalább még morális eligazításul szolgál a közösségünk számára.

Hölgyeim és Uraim!

És végül ennek a magyar nagystratégiának nem szabad Kis-Magyarországból kiindulnia. Ennek a magyar nagystratégiának nemzeti alapokon kell állnia, minden magyarok lakta területet magában kell foglalnia, és a világon élő összes magyart magához kell kapcsolnia. Csak Kis-Magyarország mint keret elégtelen. Ezért most nem merek mondani évszámot, mert azt be kell tartani, de belátható időn belül az összes olyan támogatást, ami a magyar társadalom stabilitását és rugalmasságát szolgálja, például a családtámogatási rendszert ki kell terjeszteni teljes egészében a magyarok lakta területekre, az országhatárokon kívül is. Az irány nem rossz, mert ha visszabontom 2010-ig az ezekre a területekre elköltött összegeket, amit a magyar állam fordított, akkor azt mondhatom, hogy évente átlagban 100 milliárd forintot fordítottunk erre. Összevetésképpen mondom, hogy a Gyurcsány-kormány időszakában egy év alatt 9 milliárdot fordítottak. Most erre egy év alatt 100 milliárdot fordítottunk! Tehát ez több mint tízszeres növekedés.

És akkor már csak egyetlen kérdés van: hogyha megvan a magyar nagystratégia, akkor azt milyen politikával lehet sikerre vinni? Először is egy nagystratégia sikeréhez az kell, hogy pontosan tudjuk, hogy mi milyenek vagyunk. Mert a nemzeti karakterünkhöz kell igazítani azt a politikát, amivel sikerre akarsz vinni egy stratégiát, amire persze mondhatjuk azt, hogy sokfélék va-

gyunk. Ez a magyarra különösen igaz, de mégis vannak közös lényegi vonások, és a stratégiának ezt kell megcéloznia, ezt kell megragadnia. És ha ezt értjük, akkor nem kompromisszumokat kell kötni, meg nem konszolidáció kell, hanem kérlelhetetlen kiállítás. Szerintem a sokszínűség mellett a lényeg, a közös lényeg, amit meg kell ragadnunk, és amire építenünk kell a magyar nagystratégiát, az a szabadság, amit befelé is építeni kell. Nemcsak a nemzet szabadságát kell építeni, hanem a magyar ember személyes szabadságát is céloznunk kell. Ugyanis mi nem vagyunk militarizált ország, mint az oroszok meg az ukránok. Nem vagyunk hiperfegyelmezettek sem, mint a kínaiak. Nem élvezzük a hierarchiát úgy, mint a németek. Nem élvezzük a felfordulást, a forradalmat meg a blaszfémiát sem úgy, ahogyan a franciák ezt élvezik. És azt sem hisszük, hogy államunk, a saját államunk nélkül is fennmaradhatunk, mint ahogy egyébként az olaszok ezt szokták gondolni. A magyarnak a rend nem önérték, hanem a szabadsághoz szükséges állapot, amiben háboríthatatlanul élhet. A magyar szabadságérzethez és szóhoz legközelebb a háborítatlan élet kifejezés áll. Az én házam az én váram, az én életem, és majd én eldöntöm, hogy mitől érzem jól magam a saját bőrömben. Ez egy antropológiai, genetikai és kulturális adottsága a magyaroknak, ehhez kell alkalmazkodnia a stratégiánknak. Vagyis a nagystratégiát győzelemre vinni akaró politikának is ebből kell kiindulnia.

Miután ez a folyamat, amiről beszélünk, ez a világrendszer-változás nem egy-két év alatt megy végbe, már elkezdődött korábban is, még eltart húsz-huszonöt évig, ezért ez alatt a húsz-huszonöt év alatt folyamatosan vita lesz róla. Az ellenfeleink folyamatosan támadni fogják. Azt

fogják mondani, hogy a folyamat visszafordítható. Azt fogják mondani, hogy önálló nemzeti nagystratégia helyett betagozódás kell, ezért állandóan támadni fogják, és dolgozni fognak egy pályamódosításon. Folyamatosan meg fogják kérdőjelezni nemcsak a nagystratégia tartalmát, hanem a szükségességét is. Most ezt a küzdelmet vállalni kell, de az időtáv itt egy probléma. Mert ha ez egy húsz-huszonöt éves folyamat, akkor be kell látnunk, hogy miután nem leszünk fiatalabbak, ezt nem mi fogjuk befejezni. Ennek a nagystratégiának a végrehajtását, különösen az utolsó szakaszát biztosan nem mi fogjuk elvégezni, hanem leginkább a mai húszas-harmincas éveikben járó fiatalok. És amikor politikáról gondolkodunk, hogy hogyan kell politikailag végigvinni egy ilyen stratégiát, akkor tudnunk kell, hogy a következő nemzedékekben is ugyanúgy lényegileg csak két álláspont lesz, mint a mi nemzedékünk életében. Lesznek a liberálisok, meg lesznek a nemzetiek. És azt kell mondanom, hogy a liberális, slim fit szerkós, latte-avokádós, mindenmentes, öntetszelgő politikusok lesznek az egyik oldalon, és velük szemben állnak a két lábbal a valóságban álló, nemzeti érzelmű, vagány fiatalok. Ezért a toborzást a fiatalok között el kell kezdenünk, még most és még nekünk! Az ellenfelet a liberális korszellelem folyamatosan szervezi, és csatasorba állítja. Ott nem kell toborozni, toborzódik az magától, a mi táborunk azonban más. A nemzeti tábor csak trombitaszóra bújik elő, ez a fiatalokra is igaz, és csak magasba emelt zászló alá tud gyülekezni, ez a fiatalokra is igaz. Ezért nekünk nemzeti érzelmű, bátor, fiatal harcosokat kell találnunk. Nemzeti érzelmű, bátor, fiatal harcosok kerestetnek!

Köszönöm a megtisztelő figyelmüket!

Zrínyi Ilona